

Arrest

nr. 221 055 van 13 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 20 augustus 2017 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 4 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 november 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 8 januari 2018 en op 19 juli 2018.

1.3. Op 14 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Khan Younes, Gaza, op 31 december 1989. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U en uw familie staan geregistreerd bij UNWRA. U woonde bij uw familie in Tal Al Sultan te Rafah. U heeft gestudeerd tot het zesde middelbaar. U werkte mee met uw vader in de bouw, en daarnaast deed u activiteiten voor Fatah. In 2006 volgde u een militaire training van een week. Toen de staatsgreep plaatsvond, bent u begonnen met het schrijven van teksten op de muren over de bezigheden van Fatah. U verdiende hier geld mee. Dit deed u voor een periode van zes tot zeven maanden. In 2007 vond er een inval door Hamas plaats bij u thuis en werd u geraakt door een kogel in uw rug. Dit kwam niet alleen door uw bezigheden voor Fatah, maar tevens omdat uw vader voor de voormalige autoriteiten werkte en uw ooms allemaal bij Fatah zijn. U kende meerdere bedreigingen en in 2007 werd u voor een week vastgehouden. In de tijd dat u in Gaza verbleef werd u verschillende keren veroordeeld tot een gevangenisstraf. Hamas was steeds op zoek naar u en ook uw familie kreeg met hen te maken.

U verliet Gaza op 14 juli 2012 via een tunnel in Rafah. Dit werd geregeld door een vriend van u die tot Fatah behoort. U kwam aan in Egypte waar u het vliegtuig nam vanuit Caïro naar Turkije. In Turkije verbleef u vier dagen. Vervolgens kwam u aan in Griekenland, dan passeerde u via Macedonië en Servië. Op 22 juli 2012 werden uw vingerafdrukken in Roemenië genomen. Daarna ging u naar Hongarije, Oostenrijk en Italië. Vervolgens via Frankrijk naar België, waar uw vingerafdrukken genomen werden op 5 november 2012 en diende u diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 juni 2013 volgde hieruit een beslissing tot onontvankelijkheid (afstand van verzoek tot internationale bescherming). U verklaart immers dat u begin/midden 2013 naar Duitsland ging. Uw vingerafdrukken werden genomen in Duitsland op 13 maart 2013. U diende een verzoek om internationale bescherming in, maar vanwege de Dublinprocedure (vingerafdrukken in Roemenië) kreeg u een negatief resultaat. U verklaart daarnaast dat tijdens uw verblijf in Duitsland de trainer van uw voetbalploeg ook een aanvraag ingediend heeft om uw verblijfssituatie aldaar te legaliseren, maar dit zonder resultaat. U verbleef in de bossen in Duitsland, soms bij vrienden. U heeft daar in het zwart gewerkt als krantenverkoper, maar u weet niet meer wanneer. Op 4 september 2017 diende u voor een tweede maal een verzoek om internationale bescherming in in België en dit verzoek werd op 1 december 2017 door het Commissariaat-generaal inoverweging genomen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer, het betreffen allemaal kopieën: identiteitskaart, geboorteakte, identiteitskaart ouders, badge (mediaschrijver), oproepingsbrieven, medisch verslag, waarderingsbrief Fatah van vader, water- en elektriciteitsfacturen op naam van uw vader, schooldiploma's van uzelf en uw broers en zussen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

Het CGVS wijst er vervolgens op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan u toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van uw aanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, nationaliteit en **plaatsen van eerder verblijf**, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te bieden kunnen bepaald worden.

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1 p.2, CGVS 2 p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in de Gazastrook tot 14 juli 2012. Zulks is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land de verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent , noch dat u ooit woonachtig bent geweest in de Gazastrook. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en

Palestijnen in het bijzonder, doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. Het is dan ook van belang dat het CGVS kan vaststellen waar u tot voor uw komst naar België verbleven heeft. De nood aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.

Indien doorheen het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat een verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en het daardoor voor de commissaris-generaal onmogelijk maakt vast te stellen dat de Gazastrook ook daadwerkelijk zijn enige land van gewoonlijk verblijf was, dient te worden besloten dat de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat de Gazastrook wel het enig land van gewoonlijk verblijf van de verzoeker is, ontslaat dit hem niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over zijn eerdere verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien een verzoeker reeds in een eerste land van internationale bescherming reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van internationale bescherming of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie, dient te worden besloten dat de motieven voor uw verzoek, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dan ook niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

U werd er daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat tot tweemaal toe plaatsvond (8 januari 2018 en 19 juli 2018), uitdrukkelijk op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek tot internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België (CGVS 1 p.9-15, CGVS 2 p.5-9).

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk tot 14 juli 2012 in de Gazastrook verbleven heeft en dit omwille van de tegenstrijdige verklaringen die u doorheen de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd. Zo komen vooreerst uw verklaringen wat betreft de datum van uw definitief vertrek niet overeen. U verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 januari 2018 dat u op 20 januari 2012 (CGVS 1 p.5) Gaza definitief verlaten heeft, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 juli 2018 verklaart dat u op 14 juli 2012, en dus 6 maanden later definitief vertrokken bent uit Gaza (CGVS 2 p.5). Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u op 2 juli 2012 Gaza verlaten heeft (Verklaringen DVZ p.8) en dat u in het kader van uw tweede verzoek bij de DVZ niet kon preciseren wanneer in juli 2012 u Gaza verlaten heeft (Verklaringen DVZ p.10). Het behoeft geen verdere uitleg dat deze tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid in sterke mate ondermijnen. Daarnaast bent u niet coherent over de wijze waarop u Gaza verlaten heeft. Zo verklaart u eerst dat u Gaza verlaten heeft via een tunnel zonder de hulp van iemand "Het was niet met de hulp van iemand. Ik ben zelf gaan zoeken naar een tunnel.", dat u met niemand contact had (CGVS 1 p.10). Daarentegen verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat uw vertrek via de tunnel geregeld werd door een vriend van u bij Fatah, die goederen vervoerde door de tunnel (CGVS 2 p.8).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk tot 14 juli 2012 in de Gazastrook heeft verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in de Gazastrook kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw relaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u tot 14 juli 2012 in de Gazastrook verbleven heeft, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de feiten die zich volgens uw verklaringen voorafgaand aan uw vertrek in de Gazastrook voorgedaan hebben. De

ongeloofwaardigheid van de door u beweerde feiten die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Gaza wordt bovendien versterkt door volgende vaststellingen. Bij het eerste onderhoud op 8 januari 2018 vertelt u dat u sinds het einde van 2007 onderdook bij vrienden in Khan Younes (CGVS 1 p. 5, 18). Bij het tweede onderhoud op 19 juli 2018 verklaart u evenwel dat u steeds in Tal Al Sultan te Rafah verbleven heeft. U gevraagd of u nog op andere plaatsen verbleven heeft, zegt u "Altijd in Tal Al Sultan" (CGVS 2 p.3) en u letterlijk gevraagd wat uw laatste verblijfplaats was net voor uw vertrek uit Gaza; zegt u "Ja daar dus" en verwijst u naar Tal Al Sultan (CGVS 2 p.3). Het hoeft niet te verwonderen dat deze tegenstrijdigheid de door u beweerde vrees ondermijnt daar u aangeeft dat u door angst de hele tijd ver van uw familie verbleef omdat Hamas altijd op zoek naar u was (CGVS 1 p.18) en u verklaart dat dit nog steeds het geval is (CGVS 1 p.18). De algemene vaststelling dat u heel summier en weinig diepgaand over uw problemen vertelt (CGVS 1 p.17-18) ondermijnt mede de door u beweerde vrees. U gevraagd concreet te maken wat Hamas heeft ondernomen en op welke manier ze op zoek gingen naar u, slaagt u er niet in hierin te overtuigen "Ze zoeken me en geloven niet dat ik er niet ben. Af en toe hebben ze ons huis binnengevallen en hebben ze vader gearresteerd. Ze bedreigden hem een paar keer." (CGVS 1 p.18). Daar dit de kern van uw vrees uitmaakt kan er van u verwacht worden dat u een meer concreet zicht geeft over alle incidenten waarop u uw vrees baseert en waarop u zich beroept dat u niet veilig bent in Gaza, te meer daar u tot driemaal toe de kans geboden werd om op incidenten of feiten in te gaan die u nog niet vermeld had (CGVS 1 p.18). Het hoeft ook niet te verwonderen dat op basis van voorgaande vaststellingen de door uw beweerde problemen sterk in vraag worden gesteld. De documenten die u neerlegt ter staving van uw beweerde problemen buigen deze appreciatie niet om daar zij enkel dienen ter staving van een coherent en overtuigend verhaal, wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn. Te meer betreffen het kopieën, waardoor de bewijswaarde sowieso al zeer beperkt is.

Over uw gevolgde reisroute heeft het CGVS enkele beperkte objectieve gegevens die als kapstok kunnen dienen om uw reisweg te bepalen, met name de verschillende Eurodachts op 22 juli 2012 (Roemenië), 5 november 2012 (België) en 13 maart 2013 (Duitsland), waarvan kopies aan uw administratief dossier werden toegevoegd. Vanaf 13 maart 2013 is uw spoor bijster, tot uw huidige verzoek om internationale bescherming op 4 september 2017. U wederom verschillende keren erop gewezen dat het zeer belangrijk is zicht te krijgen op uw verblijfplaatsen, slaagt u er wederom in om niet-coherente verklaringen af te leggen. Wanneer u gevraagd werd te vertellen waar u zich sinds maart 2013 bevond, zegt u dat u heen en weer pendelde tussen België en Duitsland (CGVS p.6) om vervolgens aan te geven dat u eerlijk zal zijn en u gedurende de periode van maart 2013 tot augustus 2017 in de bossen en bij vrienden in Duitsland verbleef (CGVS 2 p.6). Er dient andermaal vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen, daar u immers bij uw eerste onderhoud bij het CGVS het erover heeft dat uw verblijfplaatsen in Duitsland bestonden uit dierenstallen en aan de zee, en komt het woord bos er niet aan te pas. Tijdens het tweede onderhoud geeft u ook aan dat uw voetbaltrainer bij uw club in Duitsland gepoogd had om uw statuut te legaliseren (CGVS 2 p.6), terwijl u bij uw eerste onderhoud geen woord rept over uw voetbalactiviteiten. Het hoeft niet te verwonderen dat de door u afgelegde tegenstrijdige verklaringen uw geloofwaardigheid, op z'n zachtst uitgedrukt, niet ten goede komen.

Er dient bovendien vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs ter staving van uw beweerde verblijf in de Gazastrook tot 14 juli 2012 en de door u afgelegde reisweg kan voorleggen. Ook al kan begrip worden opgebracht voor het feit dat een verzoeker bij zijn vlucht enkel een beperkt aantal persoonlijke bezittingen kan meenemen en geen geheel administratief dossier samenstelt, dan nog dient vastgesteld te worden dat u sinds het indienen van uw verzoek om internationale bescherming op 4 september 2017 wel de tijd heeft gehad om bepaalde originele stukken te verzamelen.

U werd immers doorheen uw procedure meermaals gewezen op het belang van het neerleggen van documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Zo werd u bij het invullen van de vragenlijst tijdens het onderhoud op 20 november 2017 bij de DVZ meegedeeld dat er van u verwacht wordt dat u zo mogelijk documenten dient voor te leggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen; dat u alle stukken die u in uw bezit heeft dient voor te leggen; dat u geen documenten mag achterhouden; dat u zo mogelijk de originele documenten dient voor te leggen; en dat u al het mogelijke moet doen om stukken te bekomen. Ook in de oproepingsbrieven van 18 december 2017 en 26 juni 2018 wordt er op gewezen dat u op de dag van het persoonlijk onderhoud alle documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming mee te brengen, met name alle documenten waarover u beschikt m.b.t. uw leeftijd, achtergrond, alsook die van uw familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) of plaats(en) van eerder verblijf, identiteits- en reisdocumenten alsook elk ander stuk ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale

bescherming. In de brief die als bijlage aan uw oproepingsbrief werd toegevoegd wordt u nogmaals uitdrukkelijk verzocht om uw originele identiteitskaart en paspoort, alsook elk ander document, van welke aard ook, dat uw verblijf in de Gazastrook in de jaren voor uw komst naar België aantoont, mee te brengen naar uw persoonlijk onderhoud. Tijdens beide persoonlijke onderhouden op het CGVS werd u andermaal gewezen op het belang van het neerleggen van identiteits- en reisdocumenten, en documenten die uw recent verblijf in de Gazastrook zouden kunnen staven.

De documenten die u neerlegt, zoals de water- en elektriciteitsfacturen staven uw verblijf in Gaza niet, aangezien deze niet op uw naam maar op de naam van uw vader zijn opgemaakt. Ook uw schooldiploma van het schooljaar 1995 tot 1996 toont enkel aan dat u in 1995-1996 school liep in de Gazastrook, maar toont geenszins aan dat u tot juli 2012 in de Gazastrook heeft verbleven. De overige door u neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit en afkomst die hier niet ter discussie staan. In dit kader dient ook nog aangestipt te worden dat u aangeeft dat uw facebookprofiel, dat u had voor uw huidige verblijf in België, geblokkeerd werd door facebook omdat uw paswoord gehackt werd (CGVS 2 p.7). In het licht van bovenstaande behoeft dit weinig betoog en doet u vermoeden dat u bepaalde zaken voor het CGVS wenst achter te houden.

Dat uw geloofwaardigheid tijdens de hele procedure ver te zoeken is, is ook duidelijk door uw uitspraken over het al dan niet bezitten van een paspoort en de redenen om dewelke u dit niet kan voorleggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 januari 2018 legt u hierover verschillende verklaringen af. Zo geeft u eerst aan dat u nooit een paspoort bezat, om vervolgens uw verklaringen bij te sturen door te zeggen dat u wel een paspoort bij u had toen u Gaza verliet, maar dat u het onderweg kwijt geraakte zonder zich te herinneren waar en wanneer (CGVS 1 p.11, 12, 13). Dit terwijl u verklaarde bij de DVZ dat u uw paspoort in Roemenië was kwijtgeraakt (Verklaringen DVZ p.8-9). U met uw verschillende versies geconfronteerd verwijst u naar uw geheugenproblemen en dat uw verklaringen fout genoteerd werden (CGVS 1 p.13). Op het onderhoud van 19 juli 2018 geeft u er een andere draai aan door te stellen dat u zelf het paspoort verscheurd hebt, om dan later tijdens uw onderhoud plots te verklaren dat u het paspoort was kwijtgeraakt in Turkije, wat wederom een andere versie is van de feiten zoals u die had weergegeven tijdens uw onderhoud bij de DVZ (CGVS 2 p.7). Het CGVS benadrukt dat duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten van primordiaal belang is voor het voeren van een correct onderzoek naar de gegrondheid van de aangehaalde vrees. Het paspoort is, indien een verzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Doordat u flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet hebben van een paspoort en de wijze waarop u dit paspoort bent kwijtgespeeld ontstaat het vermoeden dat u wel degelijk nog in het bezit bent van dit document, maar het bewust achterhoudt om bepaalde inlichtingen ten aanzien van de Belgische asielinstanties te verhullen. Het spreekt voor zich dat een dergelijke handelswijze uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze ondergraaft.

U bovendien geconfronteerd met uw verschillende en tegenstrijdige versies over uw vertrek uit Gaza, uw reisroute en verblijf, zegt u "Vandaag heb ik de waarheid verteld, u moet zich enkel op de versie van vandaag baseren, dus gewoon de oudere versies vergeten. Ik kreeg negatief advies van mensen, ze zeiden dit en dat te vertellen." (CGVS p.8). Het hoeft geen betoog dat deze uitleg niet kan aanvaard worden als een geldige verschoningsgrond voor het afleggen van flagrant tegenstrijdige verklaringen over de kernaspecten van uw verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij alle relevante elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Een verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bovendien dat u niet de waarheid verteld heeft over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, en meer in het bijzonder over waar u tussen maart 2013 en september 2017 verbleven heeft. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u dit land verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie

heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Tot slot verklaarde u geregistreerd geweest te zijn bij UNRWA (CGVS 2 p.3), wat tevens bevestigd werd door het uitgevoerde onderzoek tot UNWRA verification, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Dit document kan evenwel niet bestempeld worden als een bewijs van uw bewering dat u tot kort voor uw komst naar België in de Gazastrook hebt verbleven en er de bijstand van de UNWRA heeft genoten. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier (COI Focus Territoires Palestiniens. L'enregistrement des réfugiés palestiniens par l'Office de secours et de travaux des Nations unies pour les réfugiés de Palestine dans le Proche-Orient (UNRWA) blijkt namelijk dat de UNRWA geen gegevens bijhoudt over de verplaatsingen van UNRWA-Palestijnen. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het verlaten van mandaatgebied van UNRWA geenszins tot gevolg heeft dat men niet langer geregistreerd zou zijn bij deze instantie. Het loutere feit dat u een registratiekaart van UNRWA neerlegt, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u tot 14 juli 2012 in de Gazastrook verbleven heeft.

Aangezien het niet vaststaat dat u tot 14 juli 2012 in de Gazastrook verbleef, en u evenmin middels coherente verklaringen of objectieve documenten aantoont dat u recent in Gazastrook woonachtig was, heeft u niet aangetoond daar daadwerkelijk, kort voor het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming in België, de bijstand van UNWRA te hebben ingeroepen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, § 52). Bijgevolg valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, artikel 48/6, §5, a) tot d) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 48/6, § eerste zin en §4 van dezelfde wet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Hij formuleert zijn verweer als volgt: “(...)

- Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit Gaza afkomstig is, en Palestijns is , hetgeen geenszins betwist wordt door het CGVS.
- Het CGVS betwist evenmin het feit dat het gezin, met inbegrip van de verzoekende partij, door de UNRWA geregistreerd werd;
- Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat het CGVS ten onrechte inroept dat de verzoekende partij geen medewerking zou hebben geboden:
- Vooreerst dient te worden rekening gehouden met de jonge leeftijd van de verzoekende partij op het ogenblik van haar vertrek uit Gaza in 2012 nl 23 jaar en de gelegenheid dat zij sedert 2007 fysiek leed naar aanleiding van een beschieting waarvan zij het slachtoffer werd en waarbij een kogel haar in de rug raakte : de kogel kon in Gaza niet worden uitgethaald en werd pas in 2013 in Duitsland uitgethaald ...

- *sowieso, de feiten van 2012 ZIJN THANS REEDS 6JAAR OUD, zes jaar die ook moeilijke jaren waren voor deze jonge man die onervaren was en nooit Gaza had verlaten;*
- *Tijdens die zes jaren heeft de verzoekende partij in Europa rondgedwaald, is zij opgesloten geweest, heeft zij fysiek geleden aan honger en wegens de chirurgische ingreep die in 2013 plaatsvond, heeft zij ook grotendeels op straat geleefd : omstandigheden die moeilijk waren maar die ook letsels laten, waaronder een moeilijkheid om zich in tijd en ruimte te oriënteren, een moeilijkheid om in iets of in iemand vertrouwen stellen;*
- *Het CGVS heeft de aarzelingen, de ontoereikende antwoorden geanalyseerd en louter geanalyseerd als een bewust gebrek aan medewerking, daar waar de verzoekende partij in de war verkeert, omdat zij sedert zes jaar in de war leeft en dat de jaren voorheen in Gaza ook niet de gemakkelijkste waren...wel integendeel.*
- *Verzoekende partij heeft Gaza verlaten in de zomer 2012 via een tunnel in Rafat , heeft één dag in Egypte verbleven en heeft zich naar Turkije begeven waar zij 4 dagen heeft verbleven alvorens naar Griekenland verder te reizen waar zij ook 4 dagen heeft verbleven. Zij ging verder naar Macedonië en Servië om op 22.07.2012 Boedapest en Roemenië te raken waar haar vingerafdrukken op 22.07.2012 werden opgenomen. Verder reisde zij naar Hongarije , Oostenrijk , Italië en Frankrijk om op 05.11.2012 België te geraken waar zij asiel aanvraag om echter verder naar Duitsland te reizen waar zij asiel aanvraag en waar haar vingerafdrukken op 13.03.2013 ; In Duitsland bleef zij een tijdje in een opvangcentrum om vervolgens één maand opgesloten te worden in een gesloten centrum in Hanover met de bedoeling haar naar Roemenië over te plaatsen: bij gebrek aan aanvaarding van de Roemeense autoriteiten werd zij vervolgens vrijgelaten; Verzoekende partij was echter diep ontgoocheld en depressief: zij was 21jaar , has alles verloren en leed fysiek veel omwille van de kogel die in haar rug achtergebleven was. Zij had vernomen dat Duitsland geen Palestijnen uit Gaza erkende doch wel Palestijnen uit Cis-Jordanië met als gevolg dat zij volledig wanhopig werd en ook in Duitsland geen echt verhaal leverde : zij vertelde ondermeer dat gans haar gezin was omgekomen. Zij is echter de Duitse autoriteiten dank haar de kogel uit haar rug te hebben weggehaald, hetgeen in de loop van 2015 gebeurde, in een periode die zij niet meer kan situeren en in een stad die zij denkt Hanover te zijn, zonder zekerheid echter.*
- *Verzoekende partij kreeg verder in Duitsland een negatieve beslissing en verbleef verder illegaal in het Noorden van Duistland in Rovstok waar zij met een man en zijn gezin bevriend geraakte en ongeveer twee jaar illegaal kon verblijven.*
- *Verzoekende partij kon aldaar terug op adem komen, voldoende om te beseffen dat de situatie ondragelijk ging worden indien zij geen internationale bescherming kon vragen : zij hoorde ook dat de situatie in Gaza erger werd zodat zij geen hoop kon koesteren dat de situatie ooit zou veranderen en dat zij naar Gaza zou kunnen terugkeren.*
- *Zij vertrok derhalve uit Duitsland om zich uiteindelijk naar België opnieuw te verplaatsen en aldaar asiel aan te vragen op 04.09.2017;*
Dat het CGVS stelt dat de verzoekende partij geen medewerking zou hebben geboden en dat noch haar vertrek uit Gaza noch haar verdere parcours zouden gekend zijn.
Dat wat het vertrek uit Gaza betreft, 6 jaar geleden, dient alleszins te worden vastgesteld dat de "tegenstrijdigheid" ivm het vertrek uit Gaza rond een periode van zes maand gaat en op de alleenstaande of bij de vlucht geholpen wijze dat de verzoekende partij een tunnel nam om Gaza te verlaten.
De verzoekende partij herinnerde zich niet de data waarop zij vertrok en in Europa aankwam , doch wel het aantal dagen dat zij in elk land dat zij passeerde verbleven heeft;
Wetende dat haar vingerafdrukken in Roemenië op 22.07.12 afgenomen werden meent zij Gaza te hebben verlaten op 30.06.2012;
Dat de verzoekende partij bij haar aankomst in België op 05.11.2012 haar Palestijnse identiteitskaart in origineel heeft getoond, een document dat zij nadien terug ontvangen heeft toen haar aanvraag onontvankelijk verklaard werd en zij naar Duitsland verder trok.
Dat deze identiteitskaart afgeleverd was geweest toen de verzoekende partij nog in Gaza verbleef;
Dat in Duitsland de verzoekende partij asiel heeft aangevraagd met de naam van haar broer A.(...), geboren op 25.08.1994 uit vrees naar Roemenië te worden teruggestuurd; Niettemin stemmen uiteraard de vingerafdrukken van de verzoekende partij met elkaar overeen vermits zij nadien in het gesloten centrum geraakte in Duitsland met toepassing van de Dublin overeenkomst en met het oog op een repatriëring naar Roemenië;
Dat de verzoekende partij uiteraard een bewijslast draagt doch dat deze verantwoordelijkheid evengoed ook ten laste komt van het CGVS , luidens artikel 48/6§5 a tot d van de wet van 15.12.1980 JUNCTO artikel 48/6 ,§ eerste zin en § 4 van de wet van 15.12.1980;

Dat het CGVS degelijk op de hoogte was via het DVZ dossier van de verschillende plaatsen waar de verzoekende partij asiel had aangevraagd, hetzij in :

Roemenië op 22.07.2012

België op 05.11.2012

Duitsland op 13.03.2013

België op 04.09.2017

Dat zoals reeds voorgelegd, een verschil van zes maanden tussen de aangegeven data voor het verlaten van Gaza zes jaar geleden niet als voldoende ernstig kan worden beschouwd, van zodra toch vastgesteld wordt dat de verzoekende partij sowieso reeds asiel had aangevraagd in België op 22.07.2012;

De tijdsperiode en de gevolgde reisroute laten geenszins duidelijk blijken zoals het CGVS het stelt, dat de verzoekende partij elders een internationale bescherming had kunnen bekomen;

Er bestaan ook geen enkele indicies in die zin, wel integedeel in heel het parcours van de verzoekende partij die sinds zeks jaar in Europa ronddwaalt;

Dat de verzoekende partij toegeeft dat zij in België niet heeft aangegeven in Duitsland onder een Alias , zijnde de identiteit van haar broer te hebben aangevraagd, niettemin is dit element niet ongekend van het CGVS vermits de beslissing de verschillende plaatsen opsomt waar de verzoekende partij haar vingervormen opgenomen werden en asiel aangevraagd werd;

Dat de verzoekende partij geen documenten heeft bewaard van haar asielaanvragen in Roemenië en Duitsland en evenmin heeft zij iets bewaard van haar eerste asielaanvraag in België;

Dat het CGVS derhalve over de mogelijkheid beschikte om de dossier van de verzoekende partij op te vragen in het buitenland, daar waar het CGVS echter verkoos te stellen dat van de verzoeken partij geen spoor te vinden was sinds haar asielaanvraag in Duitsland;

Dat de verzoekende partij thans een officieel document uit Duitsland voorlegt met betrekking tot een convocatie in het kader van haar procedure, naar haar gestuurd op 05.02.2015 op naam van A.(...) A.(...) M.(...), de naam die zij in Duitsland had aangegeven maar die als alias zou moeten vermeld staan;

Dat de verzoekende partij thans de volgende documenten voorlegt :

Copie van Palestijns paspoort afgeleverd in Ramallah op 19.12.2010

Copie van de Palestijnse identiteitskaart afgeleverd op 21.12.2005 EN BIJLAGE

Copie van de geboortacte afgeleverd op 22.08.2005

Kaart voor ziekteverzekering op naam van de vader afgeleverd op naam van de vader op 10.10.2010, geldig tot 09.10.2008;

Vervolg van de ziekte verzekeringskaart die de naam van De broers en zussen van het gezin vermeldt, verzoekende partij staat als eerste zoon , de broer A.(...) geboren op 25.08.1994 staat er op als n° 4 Werkattest bij de winkel Toys tussen 2008 en 2009

Attest dat de verzoekende partij Gaza verlaten heeft op 30.06.2012 VOLGENS DE GRENSINLICHTINGEN VAN DE "Public Administration of residencies and foreigners Affairs ans Expatriates";

Medisch verslag dat stelt dat de verzoekende partij op 17.10.2007 slachtoffer werd van een schot boven op de rug , wond gelegen tussen de wervelkolon en de linker schouder; De radio toont een kogel van 2,5 .Kritische wond gelet op de ligging.

Dat de verzoekende partij nergens bescherming bekomen heeft en ook niet naar Gaza is teruggekeerd;

Dat zij Gaza verlaten heeft omwille van de onveiligheid in Gaza, een onveiligheid waarvan zij reeds in 2007 het slachtoffer was geweest toen zij beschoten werd, een gebeurtenis waarvoor zij thans een medisch document kan voorleggen, afgeleverd te Gaza ;

Zij heeft Gaza eveneens verlaten omdat zij door het feitgebeuren ook psychisch geschokt was geweest en hiervoor geen behandeling kon krijgen daar waar zij reeds fysiek niet kon geholpen worden vermits de verzoekende partij te horen kreeg in de publieke ziekenhuizen dat zij niet opereerbaar was en dat de kogel derhalve in haar rug ging blijven zolang het niet levensbedreigend werd, daar het risico de kogel uit te halen groot was;

Dat de verzoekende partij niet over de financiële middelen beschikte om elders te raadplegen dan bij de publieke ziekenhuizen en dat zij uiteindelijk in Duitsland geopereerd werd in 2013."

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij onder artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Conventie van Genève valt. Hij benadrukt dat hij als Palestijn in de Gazastrook geregistreerd stond bij UNRWA. In 2012 werd hij echter gedwongen om Gaza te verlaten omwille van de blijvende ernstige onveiligheid en omdat UNRWA hem er geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden, conform haar opgelegde opdracht. Verzoeker licht toe dat hij gewond raakte gewond en de kogel in zijn rug niet kon worden verwijderd. Hij kreeg aldus niet de nodige medische en psychische bijstand. Verzoeker stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren haar plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze

situatie thans nog drastisch verergerd is wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict tussen Hamas en Fatah, aldus verzoeker, die citeert uit een aantal persartikels en rapporten om aan te tonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en is, dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en dat Gaza de noodzakelijkste behoeften zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal enz. mist.

Verzoeker meent dat hij genoegzaam bewezen heeft omwille van een gegronde vrees te zijn gevlucht, alsook dat hij thans niet naar Gaza kan terugkeren. Sedert september 2018 is trouwens ook de enige passage met Israël gesloten, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het artikel *“Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza”*.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend. Verzoeker verwijst naar het rapport *“Gaza Ten Years later”* van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, en dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte worden geboden gedurende die onvoorzienbare “wachttijd”. Ook citeert hij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel *“Toestand in Gaza verslechtert ‘verder en sneller’”* van 13 juli 2017, het artikel *“Interview: UN’s Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza”* van 11 juli 2017, het artikel *“Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president”* en het artikel *“Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar”* van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory) van 11 juli 2017, een kopie van een pagina uit verzoekers paspoort, afgeleverd in Ramallah op 19 december 2010, een kopie van verzoekers Palestijnse identiteitskaart, afgeleverd op 21 december 2005, een kopie van verzoekers geboorteakte, afgeleverd op 22 augustus 2005, een kopie van een kaart ziekteverzekering op naam van verzoekers vader, afgeleverd op 10 oktober 2006 en geldig tot 9 oktober 2008, met annex waarop de leden van het gezin vermeld worden, een kopie van een werkattest bij de winkel Toys tussen 2008 en 2009, een attest van ‘Public Administration of Residencies & Foreigners Affairs & Expatriates’ dd. 26 augustus 2018 waaruit moet blijken dat verzoeker Gaza heeft verlaten op 30 juni 2012, een medisch verslag dat moet aantonen dat verzoeker op 17 oktober 2007 beschoten werd en een Duitse oproepingsbrief dd. 5 februari 2015.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij, gelet op zijn tegenstrijdige verklaringen wat betreft de datum van zijn definitief vertrek en over de wijze waarop hij Gaza verlaten heeft, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk tot 14 juli 2012 in de Gazastrook verbleven heeft zodat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn relaas dat onlosmakelijk verbonden is met zijn beweerde verblijf in de Gazastrook, (ii) de ongeloofwaardigheid van de door hem beweerde feiten die aanleiding gaven tot zijn vertrek uit Gaza versterkt wordt door de vaststellingen dat (1) hij bij het eerste onderhoud op 8 januari 2018 vertelt dat hij sinds het einde van 2007 onderdook bij vrienden in Khan Younes, terwijl hij bij het tweede onderhoud op 19 juli 2018 verklaart dat hij steeds in Tal Al Sultan te Rafah verbleven heeft en (2) hij heel summier en weinig diepgaand over zijn problemen vertelt, en de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn beweerde problemen deze appreciatie niet ombuigen daar zij enkel dienen ter staving van een coherent en overtuigend verhaal, wat in zijn hoofde niet het geval blijkt te zijn, te meer het kopieën betreft waardoor de bewijswaarde sowieso al zeer beperkt is, (iii) het CGVS enkele beperkte objectieve gegevens heeft die als kapstok kunnen dienen om zijn reisweg te bepalen, met name de verschillende Eurodac hits op 22 juli 2012 (Roemenië), 5 november 2012 (België) en 13 maart 2013 (Duitsland) doch vanaf 13 maart 2013 zijn spoor bijster is tot zijn huidige verzoek om internationale bescherming op 4 september 2017 en hij er wederom niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen wanneer hem

gevraagd werd te vertellen waar hij zich sinds maart 2013 bevond, (iv) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen ter staving van zijn beweerde verblijf in de Gazastrook tot 14 juli 2012 en de door hem afgelegde reisweg, (v) de water- en elektriciteitsfacturen zijn verblijf in Gaza niet staven aangezien deze niet op zijn naam maar op de naam van zijn vader zijn opgemaakt, zijn schooldiploma van het schooljaar 1995-1996 enkel aantoont dat hij in 1995-1996 school liep in de Gazastrook maar geenszins aantoont dat hij tot juli 2012 in de Gazastrook heeft verbleven en de overige door hem neergelegde documenten betrekking hebben op zijn identiteit en afkomst, gegevens die niet ter discussie staan, (vi) hij flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet bezitten van een paspoort en de redenen om dewelke hij dit niet kan voorleggen, zodat het vermoeden ontstaat dat hij wel degelijk nog in het bezit is van dit document maar het bewust achterhoudt om bepaalde inlichtingen ten aanzien van de Belgische asielinstanties te verhullen, (vii) zijn uitleg dat hij in het verleden slecht advies kreeg van mensen niet kan aanvaard worden als een geldige verschoningsgrond voor het afleggen van flagrant tegenstrijdige verklaringen over de kernaspecten van zijn verzoek om internationale bescherming, (viii) aangezien hij niet de waarheid verteld heeft over waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België, en meer in het bijzonder over waar hij tussen maart 2013 en september 2017 verbleven heeft, het CGVS in het ongewisse verkeert over waar hij voor zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij dit land verlaten heeft en hij, door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen, bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, (ix) zijn stelling geregistreerd geweest te zijn bij UNWRA bevestigd werd door het uitgevoerde onderzoek tot UNWRA verification doch dit document niet kan bestempeld worden als een bewijs van zijn bewering dat hij tot kort voor zijn komst naar België in de Gazastrook heeft verbleven en er de bijstand van UNWRA heeft genoten daar uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNWRA geen gegevens bijhoudt over de verplaatsingen van UNRWA-Palestijnen en dat het verlaten van het mandaatgebied van UNRWA geenszins tot gevolg heeft dat men niet langer geregistreerd zou zijn bij deze instantie zodat het loutere feit dat hij een registratiekaart van UNRWA neerlegt dan ook niet volstaat om aan te tonen dat hij tot 14 juli 2012 in de Gazastrook verbleven heeft en (x) aangezien het niet vaststaat dat hij tot 14 juli 2012 in de Gazastrook verbleef en hij evenmin middels coherente verklaringen of objectieve documenten aantoont dat hij recent in de Gazastrook woonachtig was, hij niet heeft aangetoond daar daadwerkelijk kort voor het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen zodat hij bijgevolg niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de vluchtelingenconventie.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 augustus 2018 (CG nr. 1221295Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In zoverre verzoeker daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. De Raad merkt vooreerst op aan verzoekers identiteit en de afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet gesteld dat verzoekers identiteit en afkomst niet ter discussie staan. Uit de door hem voorgelegde UNRWA-registratiekaart en de COI Focus "PLE2018-001" van 9 januari 2018 blijkt bovendien dat verzoeker UNRWA-geregistreerd is in de Gazastrook.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk tot 14 juli 2012 in de Gazastrook heeft verbleven, dit omwille van tegenstrijdige verklaringen wat betreft de datum van zijn definitief vertrek en over de wijze waarop hij Gaza verlaten heeft. De vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing kunnen naar het oordeel van de Raad echter bezwaarlijk volstaan om verzoekers verblijf in de Gazastrook tot zijn komst naar Europa in 2012 in twijfel te trekken. De gevolgtrekking dat dienvolgens

evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas, dat onlosmakelijk verbonden is met zijn beweerde verblijf in de Gazastrook, is bijgevolg ook heel kort door de bocht, temeer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de opmerkingen in de bestreden beslissing dat verzoeker zich tegenspreekt over het feit of hij sinds eind 2007 al dan niet onderdook bij vrienden in Khan Younes en dat hij heel summier en weinig diepgaand over zijn problemen vertelt, voor het overige onvoldoende draagkrachtige motieven aanhaalt om te besluiten tot de volstreckte ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt verzoeker ook geen duidelijk zicht te bieden op zijn reisweg en in het bijzonder op zijn verblijfplaatsen tussen 13 maart 2013, het ogenblik waarop zijn vingerafdrukken werden genomen in Duitsland, en 4 september 2017, tijdstip van zijn tweede verzoek om internationale bescherming in België. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat vanaf 13 maart 2013 verzoekers spoor bijster is nu verzoeker verklaart dat hij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. Aangezien de behandeling van een verzoek om internationale bescherming normaliter enige tijd in beslag neemt, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker na het indienen van zijn verzoek toch een bepaalde periode in Duitsland verbleven heeft. Uit niets blijkt bovendien dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Duitse autoriteiten heeft gecontacteerd met de vraag om een kopie van verzoekers dossier over te maken. Nochtans kon dit duidelijkheid verschaffen over verzoekers verblijf in Duitsland, de procedures die hij er heeft benut, de beslissingen die ten aanzien van hem werden genomen en het tijdstip waarop deze beslissingen werden genomen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in de periode van maart 2013 tot augustus 2017 in Duitsland verbleef. Bij gebrek aan enig onderzoek in dit verband door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan de Raad de waarachtigheid van deze verklaringen niet verifiëren. De Raad kan slechts vaststellen dat tussen 13 maart 2013 en 4 september 2017 verzoekers vingerafdrukken niet werden genomen in een ander Europees land en dat verzoeker thans aan het verzoekschrift een kopie voegt van een oproepingsbrief dd. 5 februari 2015, door verzoeker ontvangen op een adres in Ahlerstedt, gelegen in het Landkreis Stade, en waaruit moet worden afgeleid dat hij op dat ogenblik in Duitsland nog een (verblijfs)procedure lopende had.

Aangezien verzoekers herkomst uit de Gazastrook voldoende wordt aangetoond aan de hand van de door hem voorgelegde documenten, waaruit ook blijkt dat hij geregistreerd is bij UNRWA, zijn identiteit, afkomst en UNRWA-registratie in de bestreden beslissing op zich ook niet worden betwist, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niet afdoende en aan de hand van draagkrachtige motieven motiveert waarom verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot juli 2012 in de Gazastrook heeft verbleven en uit niets blijkt dat verzoeker sinds zijn vertrek uit de Gazastrook en vóór het indienen van zijn tweede verzoek om internationale bescherming in België elders internationale bescherming of een verblijfsrecht heeft verkregen, besluit de Raad dat de Gazastrook als verzoekers land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd en dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift betoogt dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de vluchtelingenconventie.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid van terugkeer een wezenlijk onderdeel is van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vermits moet vastgesteld worden of de verzoeker zich al dan niet onder de bijstand en bescherming van UNRWA kan plaatsen. De Raad stelt te dezen vooreerst vast dat het administratief dossier niet de minste informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook. Het ontbreekt de Raad aldus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert in de Gazastrook, of UNRWA nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om verzoeker in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Opnieuw bevat het administratief dossier geen enkele informatie omtrent de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen na een verblijf in het buitenland, over de veiligheidssituatie in de Sinai, door welk gebied Palestijnen die willen terugkeren naar Gaza zich genoodzaakt zien om te reizen, en over de situatie aan de grensovergang te Rafah. Bij gebrek aan actuele informatie wordt de Raad aldus in de onmogelijkheid gesteld na te gaan of verzoeker al dan niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. De Raad ontwaart in het administratief dossier evenmin enige informatie omtrent de algemene leefomstandigheden en de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook zodat het de Raad onmogelijk wordt gemaakt om te beoordelen of verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook actueel persoonlijk in

een situatie van ernstige onveiligheid bevindt en om aldus een correcte inschatting te kunnen maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.” Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch tevens op de Raad. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, getuigt de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier echter van een dermate gebrekkig onderzoek dat de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld te beoordelen of verzoeker zich al dan niet terug onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen en of hij zich in geval van terugkeer naar de Gazastrook mogelijks persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 augustus 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS